

SANT LLUC, L'EVANGELISTA «SOCIAL»

per XAVIER LÉON-DUFOUR

Si s'hi val a usar un terme modern, diríem amb una certa raó que l'evangelí de sant Lluc és l'evangelí *social* per excel·lència. En el món perdut on es troba, l'Església té necessitat d'una regla de vida. Així, Lluc ens mostra clarament de quina manera el Baptista precisa a les multituds, als agents de fisc, als soldats, en què consisteix el seu deure d'estat. El sermó inaugural de la predicació també és concebut dins aquesta perspectiva, i hi abunden recomanacions com aquestes: «Dona a tothom qui et demani». «Sigueu misericordiosos». «Doneu una mesura, atapeïda, sacsejada, a vessar», sense límits i no pas amb vista a la paga. ¿Com fora possible que el lector no se sentís endut a seguir els exemples proposats d'aquesta manera? Aquí teniu el militar estranger, que estima el poble jueu i aixeca una sinagoga: es fa digne de l'interès de Jesús; però no el sacerdot o el levita que, veient un home mig mort, passa de llarg per l'altra banda del camí. Lluc insisteix sobre la consideració deguda als pobres i als pecadors: cal convidar a taula, no pas els rics de qui podem esperar que correspondran a l'atenció, sinó els desgraciats. No oblidem tampoc que l'abisme badat per l'home ric entre ell i els pobres no pot ser omplert al més enllà. Quant al fariseu, que per menyspreu interior s'aparta dels pecadors, és de Déu mateix que se separa: per a ell, no hi ha justificació.

Lluc, evangelista del disseny de Déu, és alhora l'home que puntualitza fins on arriba concretament l'exigència del missatge evangèlic. Sap definir la conducta que cal seguir davant la riquesa i indica fins on ha d'arribar la renúncia: és *cada dia* que el deixeble de Jesús ha de portar la creu. Però, si pot entrar d'aquesta manera fins al detall més menut, és perquè, essent l'evangelista de l'Esperit Sant, sap que la plenitud de la joia ha estat vessada als cors dels creients.

Com cadascun dels evangelistes, Lluc té la seva manera pròpia de ser autènticament fidel a la tradició. Sobretot per les seves qualitats humanes, ha merescut el títol d'historiador, en el sentit que la paraula té per a l'antigor; però, més que res, allò que caracteritza la seva obra i la defineix en relació amb la dels altres tres testimonis de Jesús, és la plenitud que ell té de la comprensió espiritual d'aquesta història.

Lluc sap que la vida de Jesús és la Bona Nova que, amb l'esdeveniment pasqual, aconsegueix les promeses divines; però també sap que aquesta vida dona entrada a un nou període en la història del món, el temps de l'Església, per la vinguda de l'Esperit Sant el dia de Pentecosta. Tot manifestant aquesta presència de l'Esperit, no ha concentrat la vida de Jesús en el misteri del trobament que Déu fa sense parar amb l'home, sinó que ha mostrat la dimensió *espiritual* de la història en el seu desplegament, que aleshores rep amb tota propietat el nom de disseny de Déu.